

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ХАРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

**ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ КОНЦЕПЦІЇ
ВИКЛАДАННЯ ПРИРОДНИЧИХ ДИСЦИПЛІН В
МЕДИЧНИХ ОСВІТНІХ ЗАКЛАДАХ**

Матеріали

XI Міжрегіональної науково-методичної інтернет-конференції

6–7 грудня

Харків — 2018

дійсності й у мистецтві, виявляти в явищах риси трагічного й комічного розвиває молоду людину.

У педагогіці ще недостатньо використовується виховний потенціал музичної терапії. Тому такі прогалини має заповнювати учитель музичного мистецтва, оскільки «в його руках» знаходиться прекрасний інструмент духовного впливу на особистість – музика. Так, він має знати й уміти заспокоювати та знімати емоційну напругу школярів, використовуючи звуки флейти, гри на скрипці, фортепіано. Позитивно впливають на внутрішнє самопочуття школярів класичні твори Бетховена, Вівальді, Шопена. Таке слухання музики допомагає школярам набути емоційної стійкості, розвивати уяву завдяки звукам, що імітують шуми моря, лісу.

Отже, застосування музичної терапії в педагогічній практиці гармонізує духовний потенціал школярів, підсилює емоційне й естетичне сприйняття дійсності, сприяє уяві прекрасного в життєвому сенсі. Сучасний учитель музики має оволодівати майстерністю музичної терапії та її застосовувати.

Професійна самоідентифікація та особливості її формування

Козуб С.М.¹, Бердо Р.С.², Козуб П.А.¹

¹Харківський національний медичний університет, м. Харків

²Вищий навчальний приватний заклад «Дніпровський Гуманітарний університет», м. Дніпро

Професійна самоідентифікація є одним із основних складових діяльності людини у суспільстві. Основною складовою цього поняття є відчуття належності до групи, що об'єднана усталеними правилами поведінки (т.з. корпоративні норми та правила), готовність до їх добровільного виконання, підтримання, вдосконалення, захисту від представників інших соціальних (професійних) груп, навіть з урахуванням можливих обмежень своїх дій.

Саме це відрізняє це поняття від професійної визначеності, яке виражає тільки бажання бути належним до визначеної професійної групи і яке

формально оформлюється після вступу до закладів професійної освіти, або вищих навчальних закладів. Формальною ознакою закінчення процесу професійної самоідентифікації можна вважати постійну роботу за професією без бажання її зміни у найближчому майбутньому.

В деякому сенсі акт вибору майбутньої професії є першим кроком професійної самоідентифікації, оскільки вже на цьому етапі людина обирає належність до майбутньої професійної групи. Але в кінці навчання частина студентів обирає інші професії, тобто самоідентифікує себе з іншими професійними групами. Тому процес формування усвідомлення належності до професійної групи важливо починати з перших днів професійного навчання.

Слід зазначити, що причини зміни професійної визначеності під час навчання та після його закінчення можуть бути викликані браком інформації на етапі вибору закладу навчання, або тиском соціального оточення (батьки, друзі, вчителя). Але не меншу вагу має процес формування професійної самоідентифікації у процесі навчання.

Його особливістю є те, що у процесі навчання студент ототожнює себе не з членом майбутньої професійної групи, а з соціальною групою студентства, тому першим кроком у процесі навчання є необхідність постійного донесення до студентів інформації, що вже на цьому етапі розвитку особистості, вона належить до вибраної професійної групи, хоча ще й не має достатніх знань та навичок для повного членства в ній.

Ще однією особливістю формування професійної самоідентифікації студентів є те, що найближчий круг оточення (викладачі, друзі, батьки) на перших курсах навчання самі ідентифікують себе з іншими професійними групами, тому не можуть надати достатню інформацію щодо обраної професії.

При цьому проведення навчальної практики не завжди є дієвим заходом, оскільки в деякій мірі спотворює реальну інформацію щодо обраної професії. Найбільш дієвим способом формування професійної самоідентифікації є паралельна робота за професією, але це майже неможливо на перших курсах,

оскільки вхід у професійну групу потребує певного мінімуму знань, якій забезпечуються тільки наприкінці навчання.

Таким чином, майже єдиним виходом для сучасного стану організації учбового процесу є введення спеціальних курсів щодо особливостей майбутньої професійної діяльності, причому це повинно стосуватися не тільки проблем самої професійної діяльності, а особливостей професійної етики, особливостей повсякденного життя представників визначеної професії (мобільність, кліматичні умови, вимоги до одягу, кола знайомих тощо).

Додатково необхідно надавати об'єктивну інформацію щодо інших професійних груп, особливо до тих, з якими очікуються найбільш вірогідні контакти у майбутній діяльності, а також введення у навчальний процес психологів для надання консультацій студентам щодо можливих психологічних особливостей роботи за професією.

Влияние наличия аффективных состояний на процесс обучения в вузе

Колмагорова Н.А.

Государственный медицинский университет г. Семей, Республика Казахстан

Студенты во время процесса обучения испытывают различные эмоции, как положительные, так и отрицательные. В идеале, они должны уметь подавлять эмоции, чтобы чувства не мешали им учиться и выполнять поставленные задачи. Но на практике, испытываемые эмоции часто мешают студентам в процессе обучения. Кроме того, отрицательные эмоции могут трансформироваться в аффективные состояния.

Аффекты представляют собой непродолжительную, но бурно протекающую эмоциональную вспышку, очень сильное переживание и в то же время чрезвычайно сильное переживание. К подобным состояниям: страх, гнев, боязнь ошибиться, стресс, тревога, гнев и др.

Эмоциональная напряженность приводит к возникновению стойких отрицательных эмоций, которые могут быть перенесены иногда и на весь